

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuidor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Antic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA	 JMS ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA
 Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ BONA CARN! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@ercsmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	 AGF AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
 BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS	R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

RETALLABLES AL PARC INFANTIL DE NADAL A CÀRREC DEL CCR

COL·LABORACIÓ DEL CCR AMB EL PARC INFANTIL DE NADAL

ÍNDEX

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-6
- XXXV Concurs de Pessebres	7
- Floretes	
- XXXIII Concurs Literari Sant Jordi	8-11
- Novetats filatèliques	12-14
- Gastronomia	15
- Racó poètic	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

COORDINADOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal
Lluís Fernández Tomás
Enriqueta Sales Ferré
Jordi Reverté Vergés
Mª Cinta Caballer Meseguer
Carmen Àvila Tezier

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL i RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Quan acaba el mes d'octubre pareix que el temps va més a pressa per arribar prompte al Nadal i poder gaudir d'uns dies de descans familiar, un poc apartats del tràfec i pressa constant.

El CCR ha organitzat les Jornades de Teatre dels diumenges; els dissabtes, el curset de pessebrisme i, una vegada més, arribem a final d'any després de tot un seguit d'activitats, que amb més o menys encert, hem portat a cap amb ganes i il·lusió, més si cap, per ser any de Quinquennals.

Amb el concurs de pessebres i el lliurament dels seus premis als guanyadors enllacem el 2004 i el 2005 i tornem a començar la roda.

Per al dia 16 de gener, preparem la festa de Sant Antoni; esperem que aquest any el fred ens permeti fer com cal la desfilada i benedicció dels animalets. No hi falteu.

I ja sols em queda desitjar-vos un Bon Nadal i que l'any 2005 es compleixin els vostres desigs.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

Durant aquest bimestre, el CCR ha portat a terme les següents activitats:

El dia 7 de novembre, vam fer la cloenda de les XXII Jornades de Teatre de Tardor amb l'estrena de l'obra *La Guardiola*, d'Eugène Labiche, interpretada pel Grup de Teatre del CCR. Agraïm a tots els col·laboradors el seu ajut, sense el qual, els actors no podrien sortir a escena. I també, com no, l'assistència del públic i els seus aplaudiments que són la nostra recompensa.

El dia 8 de desembre ens vàrem desplaçar a Flix per representar l'obra *La visita d'un inspector*, de JB Priestley. Va agradar molt al públic i això et fa oblidar l'esforç que suposa.

El dia 11 de desembre, el Grup de Teatre vam anar a la Vilella Alta amb l'obra *A l'armari i al llit al primer crit*, de Lluís Coquard. Un poble

amb pocs habitants, però que agraeix la visita amb una assistència que et fa sentir a gust.

26 de desembre, el jurat del Concurs de Pessebres va passar a valorar la feina feta pels concursants.

29 de desembre, col·laboració a les activitats del Parc Infantil de Nadal.

5 de gener, lliurament dels premis als guanyadors i obsequis als participants del Concurs de Pessebres.

XXII JORNADES DE TEATRE DE TARDOR 2004

(Comentaris d'un espectador)

3 d'octubre

GRUP DE TEATRE DEL CENTRE
de Llorenç del Penedès

Obra: **SOSPITES** d'Hug Whitmore

El Grup de Teatre del Centre de Llorenç del Penedès, obre les Jornades amb un gran èxit d'interpretació i una posta en escena que mostra clarament la bona salut del grup, a qui felicitem.

Bo és que a Catalunya tinguem grups de teatre que siguin motors del saber fer per arrossegar una cultura tan ampla i eficaç com és el teatre, demostrant el que som i el que podem arribar a ser.

L'avui que neix en nosaltres quan cau el teló i s'acaba aquesta obra sobre el terrorisme, ens porta a reflexionar sobre la història que ens toca viure i les possibilitats de models de convivència que podem arribar a fer nostres.

Això necessita una gran reflexió, saber veure, escoltar i sentir, per detenir-se a pensar fent volar la imaginació i sensibilitzar-se en aquest gran problema representat per un gran comunicador: el Grup de Teatre del Centre.

10 d'octubre
Grup Escènic Navàs

Obra: **BALES SOBRE EL PARAL·LEL**

En principi, considerem difícil d'interpretar per qualsevol grup amateur, aquesta obra còmica en la qual, tret d'excepcions, la interpretació de la majoria d'actors va ser fluixa, en faltar-li un ritme continuat, el que produïa unes baixades d'escena que feien que el públic desconnectés. El que hauria pogut provocar el riure i el gaudir de l'auditori, es quedava

en una simple rialla, fins i tot, la vocalització d'alguns actors no estava a l'altura, pot ser per falta d'assaigs o, – creiem que no –, d'interès. El final repetitiu no va ser gaire encertat. Llàstima.

El grup té molt bon historial, però sempre es pot tenir un dia fluix.

17 d'octubre
CÍA. DELTA TEATRE de Deltebre

Obra: **DOS EMBOLICS I UNA RECOMANACIÓ**
D'Assumpta González

És una comèdia senzilla, molt distreta, en què el principal, segons la meua opinió, és la vocalització i el moviment d'escenari. Tot això, junt amb el ritme àgil de l'obra, eren els punts claus per a que la representació es fes agradable al públic.

Jo diria que li va faltar aquesta agilitat de ritme, perquè en certs moments l'obra quedava apagada; la interpretació va quedar fluixa per la falta de vocalització; es sentien més els traspunts que els actors, (tret d'excepcions). Tot això dóna a entendre que l'obra no estava prou assajada o potser els actors es van refiar massa en la representació, especialment, si fallen en el gest, moviment poc o massa exagerat per la situació o pel personatge representat.

No obstant, el públic va riure i ho va passar bé, que a fi de comptes, és el que vertaderament importa.

24 d'octubre
LLOP'S TEATRE S/F 87 de Reus

Obra: **DAKOTA**

Aquesta obra va causar un impacte desconcertant. A la sinopsi deia que es tractava d'una "comèdia divertidíssima", però el públic no es va divertir.

En ser una obra desconeguda, la imaginació corre més a divertir-se sense haver de pensar i analitzar el transcurs del que passa a l'obra, però tal com es va desenvolupant, resulta un teatre de text que es fa agradable a l'oïda. La veu dels actors, clara, hi ajudava molt, tret de les fallades -moltes- que es van produir en el transcurs de la representació i que feien baixar el nivell.

DAKOTA, d'un contingut crític social molt encertat, per una carència d'ironia dins les matisacions del text, va quedar òrfena de gest i, en conseqüència, de mímica, el que va portar que l'argument semblés infantil. A més, als paràgrafs llargs, portats molt bé al començament, acabaven baixant la veu i, així, no aconseguïen crear emocions ni cap il·lusió en el públic que volia aplaudir el treball i l'esforç dels actors.

La posta en escena potser mancava de contingut per poder expressar-se millor els actors i lligar l'argument.

Però, com hem dit abans, l'obra, d'un gran contingut argumental, feia pensar. El públic va estar atent en tot moment, i com, per experiència de molts anys, coneix l'esforç dels grups amateurs, al final va premiar amb el seu aplaudiment el treball realitzat pels actors.

31 d'octubre
NOU TITOT Companyia Teatral

Obra: **DUES FARSES RUSSES**
D'Anton Txekhov

NOU TITOT Companyia de Teatre ens va delectar amb la posta en escena de "Dues Farses Russes", del gran escriptor Anton Txekhov, precisament l'any del centenari de la seua mort.

En la primera farsa, "Un prometatge", hem de dir que el gran treball dels tres actors va fer honor a l'autor, que sempre buscava dins les seues obres la concentració i la densitat, que no hi hagués cap moment que no hi passés res.

Els actors, amb el text, la mímica i el gest van estar a l'altura per trobar-li la teatralitat de cada moment per donar a entendre al públic aquesta malaltia que portem dins els humans de creure'ns els millors, els més perfectes, creant discòrdies que no tenen res a veure en el que vertaderament som.

La segona farsa, "L'ós", no va tenir entre el públic la mateixa acollida, encara que va estar ben treballada en conjunt. Àngel Ribas, a base de gestos difícils d'interpretar, Laura Arantegui que va seguir fent les delícies dels espectadors i Juan Pablo Fuentes en les seues parrafades, que es podrien dir monòlegs, no van arribar a calar, fent-ho sentir prou al públic. No obstant, el públic va saber agrair amb els seus aplaudiments el bon treball, la feina ben feta dins de l'art de Talia, mentre els actors, encara que cansats, anaven fent coreografies al compàs de les mans que aplaudien, també en senyal d'agraïment. Una gran vetllada.

 Caixa Tarragona

Obra: **LA GUARDIOLA**, d'Eugène Labiche

El CENTRE CULTURAL RECREATIU d'Ulldecona, va clausurar les XXII Jornades de Teatre posant en escena l'obra "La guardiola" del gran escriptor Eugène Labiche, innovador del teatre bodevilesc. Un repte per al Grup de Teatre, que amb 18 persones en escena va crear el plaer del públic.

Els actors i actrius, encara que amateurs, van estar al punt clau de cada escena donant vida amb la seua interpretació, durant tota l'obra, procurant treure el màxim profit teatral del caràcter de cada personatge, creant situacions ridícules amb els seus malentesos. Per moltes coses que els hi passessin, seguien amb la mateixa manera de ser.

Hem de reconèixer la dificultat d'imposar la veu per entrar millor en l'absurd, havien d'utilitzar el gest i la mímica per ridiculitzar els personatges sense perdre el ritme, molt encertat. S'ha de felicitar els actors pel nivell d'exigència que ells mateixos es van imposar davant la responsabilitat que tenen amb el públic. (Ilevat d'algú que no tenia el paper prou après).

Eugène Labiche va incorporar unes parts poètiques perquè poguessen ser musicades, cantades o fins i tot crear-hi unes coreografies. Remuntant-nos una mica a la mitologia clàssica, podríem dir que l'autor va voler honorar tres de les nou filles de Zeus i Mnemosine: Talia, musa del teatre, Terpsícore, musa de la dansa i del cant coral, i Erato, musa de la mímica.

Hem de destacar que la música dels deu poemes que porta l'obra ha estat composta i interpretada al piano pel mestre Fernando Guarch Bordes. I la coreografia va ser creada per Yvon Sarió i Ivana Fonollosa, que també intervenien com actrius.

Felicitats al CCR que al cap de 57 anys de la seua fundació, sense interrupció, segueix representant obres de teatre. Felicitats també als actors i actrius pel seu servei a la cultura.

Cal donar gràcies al públic per l'atenció que tenen envers el CCR omplint el local any rere any i aplaudint calorosament les diferents representacions de les Jornades de Teatre de Tardor.

Fins l'any que ve, si Déu vol.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

XXXV CONCURS DE PESSEBRES

Després de visitar els pessebres inscrits, el jurat del XXXV Concurs de Pessebres, decideix atorgar els següents premis:

CATEGORIA A

1er premi: FRANCESC CASTELL PÉREZ
2^{on} premi: MIQUEL i JOAN CALLARISA MILLÁN
3er premi: SERGI SIMÓ QUERALT

CATEGORIA B

1er premi: JAUME VIDAL REVERTÉ
2^{on} premi: DAVID i ALEIX MOSEGUI VERICAT
3er premi: JORDI LABERNIA VIDAL
Accèssit: ANNA i SERGI PINEDA VIZCARRO
Accèssit: ARIADNA ORTIZ SERRA

CATEGORIA C

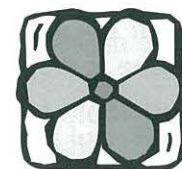
1er premi: MARC REVERTÉ FORNÓS

CATEGORIA D

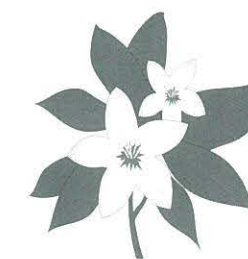
1er premi: J. DOMINGO SIMÓ PASALAMAR
2^{on} premi: ALBERT ROYO VERGE
3er premi: JOSEPA FERRÉ QUEROL

CEIP "RAMÓN Y CAJAL"

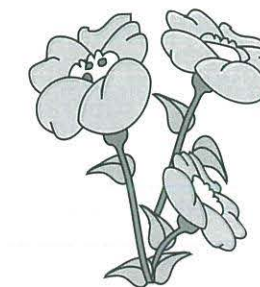
1er premi al Parvulari
2^{on} premi al Cicle Superior, 6^è.
3er premi al Cicle Mitjà
Accèssit al Cicle Inicial
Accèssit al Cicle Superior, 5^è.

FLORETES

*Com un tros de roba pot marejar tant?
Creia haver encerclat la perfecció, però no!
Creia que les deesses no vindrien mai!
Darrere vostre ni em sento les passes!
Darrerament ho veig tot molt bonic!
Deixar-vos sola em semblaria un pecat!
Des d'ara viuré en un neguit!
Disculpa la cara que m'ha quedat!*

XXXIII CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publiquem la redacció guanyadora de la categoria D, recordant-vos que el treball no ha estat corregit ni modificat, es publica tal com es va escriure.

Categoria D: LA VERGE DE LA PIETAT de Rosa Pla Bel

Feia molta calor. Una calor enganxifosa, que aixafava fins i tot les paraules. "Es veritat, fa estona que no xarrem", pensà la Laura, tot d'una, i s'incorporà per a dir quelcom. Però no valia la pena; una conversa era impossible en aquelles condicions, i el vici de xerrar per xerrar ja l'havien practicat força estona. Entre el motor ensordador, que semblava rabiós perquè el feien anar a més velocitat de la que podia, i les finestres baixades perquè el calor s'havia fet insuportable al darrere del vidre que li donava el sol; en aquell panorama, ja no hi cabia el bon humor, que s'anava esfumant cada vegada més, de manera proporcional als kilòmetres que deixaven enrera.

"A tot li diem vacances", pensà l'Albert, asquejat. Li feia mal l'esquena d'aguantar la tensió que li comportava conduir per l'autopista, quan aquesta va a vessar d'agosarats i esperitats, que semblen fugir del foc que els crema. Però no era només l'esquena i les cervicals, sinó que els cabells li volaven constantment, clenxa a dreta, clenxa a esquerra, sense trobar la postura correcta; les orelles li xiulaven, i no precisament música celestial; les nàtges les tenia suades, i a més, amb la ràbia afegida de saber que això li passava per no haver volgut comprar una d'aquestes estores de boletes, que eviten la suor, tot i el reiterat -o tossut, com es vulgui- consell de la seva xicota, la Laura.

Ell havia insistit amb la idea de fer tot el viatge de cop, però "si no fos per l'orgull, li proposaria de parar", reconegué internament.

- Albeeeeert!!! Descansem una estona? Parem?

I el mirà, però ell tenia el seny frunzit com dient "què?". No la sentia gaire; el goteig de cotxes era continu, i el gggiiuuuuuu... que cadascun d'ells descrivia al superar-los pel carril d'avançament, li impedia saber què volia la Laura. "Que pareeeem!!!" cridà finalment.

No sabien i a quina alçada estaven: havien sortit de bon matí de Marsella i pensaven arribar a casa a la nit. En un cartell blau marí s'anunciava "Sortida... Amposta-L'Aldea". El desig dels dos fou

suficient com per a no necessitar més conversa que els crits que s'havien dirigit, i l'Albert sortí de l'autopista sense més precedents.

Era principi de Setembre però la calor semblava instal·lada còmodament, resistint-se a marxar. Havien optat per aquest mes de vacances per a evitar bullicis innecessaris, i cues infinites a qual-sevol indret que hi hagués una "i" d'informació o un símbol de "turistes". Però tot i la precaució d'endarrerir el moment més desitjat de l'any pels treballadors -les vacances d'estiu-, les cues havien estat considerables, el calor persistent, l'ambient feixuc, i l'aglomeració inevitable. Potser per això la tornada a casa tenia aquest sabor agri-dolç que sempre ens deixa, ratificant la dita que diu que "qui de casa marxa, a casa torna". Aquest era una mica el sentiment que els envaïa, perquè la il·lusió del viatge havia desaparegut amb el compliment del mateix; perquè el cansament era molt més que el de quan havien sortit de casa; i perquè el compte enrera per a la "rentrée" es posava en marxa.

- Cap on vaig? Digué l'Albert al veure's fora de l'autopista i en lloc desconegut. I la Laura agafà el mapa de Campsa, i digué:

- Mira, molt a prop d'aquí hi ha assenyalada una ermita, li podem donar un cop d'ull!

"Laura, per favor..." pensà en seu xicot. Era tard, portava tot el dia al volant, amb tensió, patint el clima i amb ganes d'arribar, i ara li deia que havien d'anar a visitar no se què, que a més, li havia sonat a misses i sermons, que seria com totes, i que no en treuria res perquè d'aquí a dos dies no recordaria ni com era... Però fou intel·ligent, i com que preferia passar mitja hora avorrit mirant columnes salomòniques mentre la Laura li explicava moviments arquitectònics, que no pas sopar de morros, i anar a dormir sol, li contestà:

- Cap on tiro, carinyo?

"Es que és un sol..." emmudí la Laura, i li assenyalà. Hem de buscar "Ulldecona", i abans d'arribar-hi, desviar-nos. "Ull-de-què?", pensà l'Albert, i afegí, "Mira, tu ves indicant, que jo vaig conduïnt, d'acord?", i feu un somriure forçat, còmplice d'ell mateix.

La Laura es defenia prou bé amb els mapes, tot i la fama, o precisament per la fama, que les dones tenen amb aquest afer... que si no els saben llegir... que si es perdrien en un garatge tancat... Doncs ella era l'excepció que confirmava la regla, per a demostrar que tant d'homes com de dones,

n'hi ha de tots tipus.

La tarda començava a decaure, i el calor anava apaivagant-se; tampoc el motor del cotxe era el que sonava abans, estrident, sinó que ara anàvem per carreteres comarcals, sense afluença de trànsit, molt més tranquils. Amb una vegetació seca, s'anaven succeïnt camps i més camps i una mica més enllà una gran muntanya. "És el Montsià", apuntà la Laura, assenyalant a mà esquerra. "I tu com ho saps? Si que coneixes la zona..." s'estranyà l'Albert, que de vegades la intel·ligència de la seva xicota el feia reafirmar-se amb el seu amor. "No, no ho sé; ho diu Campsa..." I li mostrà la guia que portava encara entreoberta. L'Albert respirà més tranquil.

A l'altra part de la lluna devantera del cotxe, el crepuscle anava mutant, com si es tractés d'un ball de disfresses. El blau intens de feia unes hores havia passat a ser un rosat lilós d'allò més encisador, com si un dolç ensucrat de fira s'hagués convertit amb amo i senyor de l'univers.

"Joliiiín... ara retencions" es queixà l'Albert. "Com... què?", la Laura estava embadalida mirant el crepuscle, traspasant amb somnis la posta de sol, i fent volar la imaginació amb les formes dels núvols. "Què passa? Ai, Déu meu un accident... segur..." El caràcter tan poruc de la Laura sempre sortia a reluir en aquells moments menys indicats; quan hi havia retencions... desviaments... avanç informatius inesperats... i malauradament sempre ho endevinava.

Aquest cop però, no fou així.

La Laura frunci el seny, mig aclucant els ulls, per centrar la mirada allà lluny. "Què és tot allò...?" Una munió de persones inusual havien ocupat tota una muntanya, com si es tractés d'un formiguer. "Anem'hi, a veure què passa", s'afanyà a decidir l'Albert. La Laura no les tenia totes però la curiositat també l'empenyia a baixar del cotxe i anar a xafardejar una mica. "A més, -es justificà internament- algú ens haurà de dir què passa, no?" I a l'igual que altres persones dels cotxes del davant, arraconaren el seu a la cuneta, el tanca- ren i enfilaren la carretera.

A 300 o 400 metres trobaren un agent de Policia Local que limitava el pas. "Hola bona tarda, què passa, com és que estem parats?" es dirigí l'Albert a l'Agent. I aquest li assenyalà amb el cap, tot indicant que el motiu estava darrere d'ells. Es donaren la volta, i tot seguit, se'ls obriren dos ulls com dues taronges. "Valga'm Déu" xiuxiuejà la Laura. Una estesa de gent donava color a tota una muntanya, construïda com a niu i protecció d'un monument destacadament blanc, que sobresortia al bell mig d'aquesta; era l'Ermita de la Pietat.

"És per la manifestació..." apuntà la Laura encara amb el Policia; i a aquest li feu gràcia. "No, dona, no... no és una manifestació, és una romeria" I així, poc a poc, i sense sortir de la sorpresa dels convidats inesperats, l'Agent els explicà que es tractava d'una romeria que el poble d'Ulldecona feia per anar a buscar a la Mare de Déu de la Pietat, que era la seva patrona, i que baixaven entre tots. I a partir d'aquí i per la singularitat de la festa, o per haver-se-la trobat de sorpresa, li sorgiren a la Laura tot una sèrie d'interrogants que volia resoldre perquè l'havia sobtat la naturalitat en què aquell noi li havia explicat aquesta festa, pel que es veia, tenia interioritzada però que a ella l'impactava enormement.

No sé si conscient o desde l'oblit de que els seu vehicle estava estacionat a la vora de la carretera, la Laura li digué al seu xicot que ells també podien anar-hi, que li havia indicat aquell noi, però que si s'esperaven els podien enxampar i unir-se, que havien de passar per allí, per arribar al poble. Hi havia gent per tot arreu; cotxes de la Policia Local tallant el trànsit; valles grogues indicant -suposava- el recorregut que havia de fer la munió de gent... Tot semblava preparat. I esperaven a baix, al peu de la capella que indicava precisament la presència de l'ermita que, ara ho entenia, era la que anaven a visitar! Era l'ermita que el mapa Campsa assenyalava, però pel que es veia tindrien l'oportunitat de visitar-la amb tot el fervor que portava implícita.

Tot d'una, l'últim tram de la muntanya que desembocava ja a la carretera, on ells s'hi trobaven, s'anà omplint de gent, i gent, i més gent, de colors i vida, alegria, soroll, llum... i enmig tanta fe, una imatge coronada, il·luminada per la mirada dels qui l'envoltaven, sobresortia per damunt de tots els caps; era la Mare de Déu de la Pietat.

Les formigues diminutes amb la reina mare al seu capdamunt s'anaren fent més i més grans, fins que els primers de la romeria ja tocaven a la vora de la carretera.

A l'Albert i la Laura els feren apartar una mica, perquè la romeria es pogués incorporar a la calçada i continuar el seu camí, en busca del destí que els esperava, encara desconegut pels visitants.

Ja de més a prop la Laura es quedà embadalida mirant aquella imatge custodiada per tot un poble que la mantenia en alt, per damunt de tot, com si caminés al mateix ritme que els seus fidels, per un corredor invisible i elevat, fet per a ressaltar la seva bellesa i per a fer notori l'amor que li professaven.

Els ulls de la Laura volien captar-ho tot a la vegada, però era evident que hi havia massa contingut del que la seva retina podia copsar, per bé

que s'hi esforçava. Anava de la gent a la imatge, de la imatge a l'ambient, de l'ambient al sentiment que es vivia, i del sentiment als interrogants que se li obrien.

Seria per fe? Seria un vell costum? Una manera de figurar com una altra? Una festa amb sentiment pagà o cristià? I es decidí a incorporar-s'hi, era l'única manera de respondre's els dubtes que se li havien creat.

L'Albert coneixia prou bé les inquietuts que sempre es gestaven a l'interior del cor i del cap de la seva xicoteta. De vegades exagerades, de vegades poc oportunes, o inversemblants, com en aquest cas, baix el seu punt de vista; però aquestes inquietuts formaven part de la persona que ell estimava, i per tant havia d'aprendre a conviure amb elles, perquè ell era del criteri de que la felicitat es fa propera quan no pretenem canviar els defectes de la persona que estimem, sinó aprendre a conviure amb ells. I així ho feu.

Per a ell no tenia massa sentit inmiscuir-se en tot aquell munt de gent que no coneixia, units aparentment per tot un sentiment que no compartia, sense saber on anava, ni quan durava aquell acte, processó o esdeveniment, i més encara sabent que el seu "Ibiza" estava mig deixat al marge d'una carretera però això sí, hi havia suficient vigilància com per a no patir.

A la Laura el cotxe no li vingué ni al pensament, però coneixia prou al seu xicot i sabia per on anava al seu cap; el mirà i afegí "però si tampoc podem passar... que la carretera està tallada..." i tançà la frase amb un petonet al nas i una mirada de complicitat a la que l'Albert no podia deixar de cedir.

"Quina corona més maca..." pensava la Laura. Potser era desproporcionada però en art és cert que de vegades per fer parlar les escultures o les pintures inclús, s'utilitzen recursos d'aquests, de realçament, d'emmarcament... que no fan sino xiuxiuejar a l'orella del visitant la importància que en el seu moment se li va voler donar a una determinada imatge o obra; i suposava que aquest era un cas similar. "Aquesta corona vol donar-nos a entendre la rellevància que li hem de donar a la imatge que mireu, saps?" i l'Albert assentia, preguntant-se desde quan les corones parlaven, però no feu cap apreciació.

Els àngels que custodiaven la imatge també complien la mateixa funció, i realment ho aconseguien perquè feien que fins al cap d'una estona que miraves la imatge, no te n'adonessis de que estaven allí presents aquells àngels amb rams i flors, ni les pròpies flors que engalanaven la peanya. També la creu, elevada al darrere de la imatge, complia una funció d'ensalçament,

recordant perquè nostre senyor jeia sense vida als braços de la seva mare. L'escultura era perfecta: els músculs, les formes, els ossos marcats... la proporció era potser el que més fallava, però passava desapercebut aquest detall en fixar-te en l'expressió i la mirada fugissera d'una mare que arraula el seu fill entre els braços, quan aquest ha fugit de la vida, per a ocupar el lloc de la mort. Era colpidor.

La Laura interioritzà la imatge, i sentí una punxada al ventre, que li feia traspasar aquell tros de marbre policromat i fred, per a entrar a sentir la calidesa, o millor dit, el foc viu que una mare pot sentir al ventre al tenir entre els seus braços el cos del seu propi fill, ara sense vida.

Hi devia haver al món una situació tan trista com aquella? Què devia haver sentit aquella mare en aquell estat, si ella, dos mil anys més tard tenia aquell punyal clavat a l'estomac només de gosar imaginar-s'ho? Als éssers humans ens havien fet molt forts per a que poguessin existir escenes com aquella que la imatge representava, pensava la Laura, o és que la Mare de Déu havia rebut una força inagotable per a suportar tot aquell dolor? Hauria existit, en realitat? Intentava imaginar-s'ho, fent-se un guió mental, però semblava impossible que una mare pogués sobreviure al peu d'una creu, la mort i el desgarrament dels ossos i de la carn del fill que del seu si havia nascut, i poder mantenir-se ferma al turment de veure que la carn que havia estat rosada i tendra, ara era carn de presidi, foradada, prèviament assotada, burlada, escarnida i humiliada, sense consol.

Per uns segons, la Laura s'allunyà del món, s'aïllà amb la vista perduda a l'horitzó, que tornava a jugar a canviar de vestit, molt més fosc, tènue i greu que els rosats i virolats que anteriorment havia lluit. Tot s'anava tenyint d'un gris opac que enfosquia els rostres i feia més evident encara els llums que il·luminaven la corona de la Santa Mare que a tant patiment l'havia condemnat la història.

L'airet es començava a fer palès, i els retalls dels arbres que es deixaven entreveure amb siluetes elegants d'avant l'horitzó, començaven el seu ritme monòton i apagat, amb un vaivent que anava augmentant.

Com si d'un clar-obscur de Rembrandt es tractés, allà a l'altra part del poble, una vegada superat aquest, es dibuixava l'ombra d'un castell medieval, que culminava al capdamunt d'un turó, amb posat tranquil, com el de qui vigila dia i nit la pau del poble que a la falda se li aplega.

Hi havia màgia; la palpava. Li havia transmès la imatge en si? El poble? O potser la predisposició a sentir-la? Sí, segurament això, i no sabia tan sols ni si era fe, fervor o devoció el sentiment que

l'envaïa; això sí era exultant.

- Jo m'hi vull agregar, Albert- li xiuxiuejà a l'orella, enmig de tant xivarri.

- Ja estem bé aquí, i a més, he sentit una senyora que deia que gairebé ja hi estem, que ja arribem.

I la Laura s'endinsà enmig el bullici, i admirà la Verge de prop. S'adonà com la gent feia cua per portar-la, és a dir, que s'anaven turnant les quatre persones que sostenien la peanya que l'elevava, apropant-la a Déu. Uns senyors ho controlaven desde prop.

Una dona de mitjana edat, anà contestant les preguntes que la Laura, després de presentar-se breument, li anava fent, i d'aquella conversa s'endugué moltes dades concretes, que l'ajudaren a ubicar-se, com per exemple que des de l'any 1.944 es baixava; que s'anava a buscar amb romeria i amb romeria, encara que menys multitudinària - ho havia d'admetre- se l'encaminava cap a l'ermita; que l'ermita rebia el nom de la pròpia imatge, que era la patrona del poble que l'acullia, Uldecona; que aquest acte es feia cada cinc anys, és a dir, cada quinquenni; que les festes que aquesta baixada suposava rebien el nom de Festes Quinquennals; que per a l'ocasió s'engalanava tot el poble, per a celebrar l'arribada de la Verge i honorar-la per la seva visita... i altres detalls que il·lustraren la Laura, però el que més li sorprengué i li feu obrir els ulls tan expressius que tenia, fou el perquè de tot plegat. La dona que s'havia identificat com a "falduda", que era el topònim popular pel que es coneixia als ulldeconencs, li digué que el motiu de la baixada i de tot aquest desplegament era per una promesa que el poble d'Uldecona, format gairebé tot per pagesos, en un determinat moment, i cansat de tanta sequia, havia fet a la Mare de Déu, proment baixar-la cada cinc anys si els donava aigua!

"Quina bestiesa... quanta incultura..." anava pensant la Laura, encara que per respecte, es limità a somriure, i donar-li les gràcies per tanta informació. "Un pacte... una promesa amb una Mare de Déu..." s'anava sentint ressonar al seu interior. "Tot això per un jurament... i aquesta gent vivint-ho així..." era realment sorprenent. I tornà amb l'Albert.

Tot seguit i de cop i volta, sentí una gran música que sonava, que encenia la festa, fent brillar encara més els rostres que al seu voltant s'hi aplegaven. Era la Banda de Música. A l'entrada del poble, i amb tot un seguit de llums encesos, que il·luminaven, estava la Banda de Música fent sonar unes notes que regaven l'ambient de festa, però sense treure-li l'elegància, el respecte i la opulència del moment. Tot un regal de solemnitat.

I poc a poc, encetant ara la romeria els músics escrupolosament uniformats, i amb pas seguit i compassat, anà entrant la Verge de la Pietat, cofoia i contenta, agraïda pensava la Laura, i il·lusionada, per tot el carrer Major de la població, que quedava engalanat per tot un seguit de flors, formes i textures, que penjaven del sostre i s'aglutinaven als laterals, i que donaven la benvinguda a la seva invitada d'honor, en prova de l'amor que li professaven.

Al poble, esperant de peu als laterals del carrer, encara hi havia més i més gent entusiasmada, que portaven estona esperant l'inefable, i això s'estava complint en aquell precís moment.

Arribaren a la Plaça de l'Església on hi havia un cor entonant més himnes, i tot un entarimat preparat per a dedicar-li paraules d'agraïment, de reconeixement i d'entusiasme a l'amfitriona de la festa. Però no fou necessari. Quan tot el poble s'aplegava reunit sense prèvia convocatòria, a la festa que no li calia excusar l'assistència, la Mare de Déu volgué premiar als seus fidels i ensenyar a qui, com la Laura, havia tildat d'innocents als demés, que tants esforços mereixien una recompensa, encara que aquesta només fos la il·lusió de pensar que el seu somni es complia. I de repent, després d'uns trons que donaren l'entrada a l'escenari, sobrí el teló del cel per a començar a caure gotes i més gotes d'aigua que venien a deslluir la festa, o a donar-li el veritable sentit a la mateixa.

Els ulls de la Laura s'ennegaren més ràpid que els carrers del poble, per una mescla d'enlluernament i de por que sabia que l'acompanyaria per sempre més. Es creuaren amb els de la dona de la romeria, que li cridaren desde la nineta "incrèdula..." I s'emocionà. Ben aviat se n'adonà que estava sola al davant d'una església de pedra antiga i portalada gòtica que s'elevava davant d'ella, fent-la sentir petita i insignificant. L'Albert la cridava des del portal de l'Església que havia servit de cobert per a tots els refugiats, però la Laura sentia com les gotes d'aigua viva li regalimaven per la cara, aixafant-li els cabells i fent-la sentir estretament oprimida per la roba tan lleugera que portava i se li enganxava a aquell cos prim i jove que havia estat capaç de créixer amb qüestió d'hores.

Mirant la Mare de Déu de la Pietat, al bell mig de la plaça deserta, i obviat els ulls de curiosos que li pogués trencar el moment, sentí com els llavis de marbre de la Santa Mare deixaven de ser-ho per a dedicar-li un somriure de benvinguda, agraït la Laura que en aquell precís moment no deixés de ploure, perquè ningú pogués distingir la pluja de les pròpies gotes d'aigua salada que també ara li regalimaven galtes avall.

Mesos juliol/novembre

SELLOS AUTOADHESIVOS. CERÁMICA

Fecha de emisión: 22 de Julio de 2004.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
 Tamaño del carnet: 122 x 83,1 mm.
 Valor postal: Tarifa A.
 Tirada: Ilimitada.

El passat 22 de juliol es va posar a la venda una sèrie de segells de correus denominada Ceràmica. La sèrie consta de 8 segells autoadhesius, reunits en un carnet i il·lustrats per pintures de l'artista gadità Antonio Miguel González. El preu de cada segell de la sèrie correspon a la tarifa A, és a dir 0,27 euros, per a cartes normalitzades fins a 20 grams de pes per a Espanya.

CENTENARIO DEL EDIFICIO DEL CÍRCULO OSCENSE

Fecha de emisión: 23 de Julio 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,52 euros.
 Tirada: 1 millón.

En commemoració del centenari de l'edifici del Cercle Oscense, construït per l'arquitecte Ildelfons Bonells s'ha emès aquest segell de correus. És l'obra civil modernista més representativa de la ciutat d'Osca. Començat a construir en 1901 va estar destinat en un principi a casa de cultura amb funcions de biblioteca, teatre, sala de concerts, exposicions, conferències, etc. Després d'un esplèndid desenvolupament inicial va anar en declivi i empitjorant fins l'any 1983 en que es va començar una labor de recuperació que continua en l'actualitat.

FIESTAS POPULARES.

Fecha de emisión: 30 de Julio 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,27 euros.
 Tirada: 1 millón.

Amb motiu de les festes de la Verge Blanca, el 30 de juliol es va posar en circulació un segell de 0,27 euros que representa un motiu elusiu a les festes patronals de Vitòria-Gasteiz, i commemora també el 50 aniversari de la coronació de la Verge Blanca. El segell representa la Verge Blanca sobre un fons on s'observa la baixada del Celedón, acte multitudinari que dona inici a les festes el dia 4 d'agost.

VINOS CON DENOMINACIÓN DE ORIGEN

Fecha de emisión: 1 de Septiembre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,27 y 0,52 euros.
 Tirada: 1 millón.

El dia 1 de setembre es van emetre dos segells de la sèrie Vins amb denominació d'origen, dedicats al Ribeiro i al Màlaga i Sierras de Màlaga.

La denominació d'origen Ribeiro comprèn la part nord-oest de la província d'Orense en les valls formades pels rius Miño, Arnoia, Avia i Barbantiño. És un vi dolç, elaborat a partir dels millors raïms pansits a cobert de forma natural en locals tancats i ben ventilats.

La denominació d'origen Màlaga i Sierras de Màlaga empara diferents tipus de vi: vins de licor, vins dolços naturals i vins naturalment dolços. Tots ells es sotmeten a l'envelliment i segons la durada d'aquest es denominen Màlaga, Màlaga Noble, Màlaga Añejo i Màlaga Transañejo.

150 AÑOS PRIMERA EMISIÓN DE SELLOS DE FILIPINAS

Fecha de emisión: 6 Septiembre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,77 euros.
 Tirada: 1 millón.

L'1 de febrer de 1854 es va posar en circulació la primera emissió de segells de Correus a les illes Filipines, llavors espanyoles. La primera sèrie constava de quatre segells: 5 quarts (taronja), 10 quarts (rosa), 1 ral (gris) i 2 rals (verd), tots sense dentar. Amb aquest motiu el dia 6 de setembre es va emetre un segell de correus commemorant l'esdeveniment.

DIARIOS CENTENARIOS. HERALDO DE ARAGÓN

Fecha de emisión: 20 de Septiembre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,27 euros.
 Tirada: 1 millón.

El 20 de setembre de 1895 sortia al carrer el primer número de l'Heraldo de Aragón. Amb motiu dels cent nou anys d'existència s'ha emès un segell que reproduceix un fragment del gran mural que presideix el vestíbul de les instal·lacions de Villanueva del Gállego.

CCL ANIVERSARIO DE LA ASTRONOMÍA NÁUTICA

Fecha de emisión: 24 de Septiembre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 1,90 euros.
 Tirada: 1 millón.

Dintre dels actes de la celebració del 250 Aniversari de l'Astronomia Nàutica que es venen desenvolupant, el dia 24 de setembre es va emetre un segell commemoratiu d'aquest esdeveniment. Durant els seus 250 anys ha vingut realitzant, a més de les tasques astronòmiques, les observacions meteorològiques, sísmiques i magnètiques i la determinació científica de l'hora.

EXFILNA 2004

Fecha de emisión: 1 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Papel: Estucado mate, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Tamaño de la hoja-bloque: 78 x 105 mm.
 Valor postal: 1,90 euros.
 Tirada: 600 mil.

L'1 d'octubre, coincidint amb la celebració de l'Exposició Filatèlica Nacional, EXFILNA 2004, que va tenir lloc a Valladolid fins al dia 10 d'octubre, es va emetre un full bloc amb un segell de Correus commemoratiu d'aquest esdeveniment. El fons del full bloc reproduceix una imatge del Museu de la Ciència, seu de l'exposició. El segell reproduceix un detall del monument a Cristòfol Colom, situat a la plaça de Colom, de Valladolid.

ARQUITECTURA URBANA

Fecha de emisión: 8 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,52 y 0,77 euros.
 Tirada: Ilimitada.

El 8 d'Octubre es van posar en circulació dos segells de correus corresponents a la sèrie Arquitectura Urbana, que s'emetrà conjuntament amb la República Popular Xina, reproduït en cada segell un motiu arquitectònic de cada país.

El segell de 0,52 euros representa el Parc Güell, obra excepcional de l'arquitecte modernista Antoni Gaudí. El segell de 0,77 euros representa l'edifici Jin Mao Tower, situat al districte financer de Pudong a la ciutat de Shanghai. Construït el 1997, té 420 metres d'alçada i 88 plantes, és un dels edificis més alts del món.

AMÉRICA UPAEP 2004

Fecha de emisión: 14 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,77 euros.
 Tirada: 1 millón.

La concentració de gasos d'efecte hivernacle està provocant el calentament del planeta i alteracions al clima, que tindrà conseqüències en aspectes tan dispars com activitats productives, la salut humana i els sistemes naturals.

El segell representa la realitat d'un medi ambient amenaçat, però els esforços encaminats a la seva protecció, representat en una tireta que repara el desastre.

COLECCIONISME

Secció Filatèlica

50 ANIVERSARIO DE LA ORGANIZACIÓN EUROPEA DE INVESTIGACIÓN NUCLEAR (CERN)

Fecha de emisión: 19 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor: 1,90 euros.
 Tirada: 1 millón.

El 19 d'octubre s'emete un segell commemoratiu del 50 Aniversari de l'Organització Europea d'Investigació Nuclear (CERN), el major laboratori del món en el camp de la investigació de partícules, del que formen part actualment vint estats, fou un dels primers projectes europeus. Es troba situat a Ginebra, entre la frontera entre França i Suïssa. El laboratori s'ocupa de la investigació de les partícules subatòmiques, extraordinàriament petites que necessiten d'acceleradors, màquines capaces d'accelerar les partícules a velocitats molt elevades per fer-les col·lisionar amb altres partícules permetent així la seva observació.

DIA DEL SELLO

Fecha de emisión: 22 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,77 euros.
 Tirada: 1 millón.

El 22 d'octubre es va emetre un segell de correus commemoratiu del IV centenari de la primera certificació postal del món. Es tracta d'un ofici certificat, datat el 23 de novembre de 1604 a Valladolid, en els primers anys del regnat de Felip III, expedit per la diputació dels Regnes de Castella, dirigit a la ciutat de Lleó, on va ser rebut el 3 de desembre de 1604. En l'escrit se li reclamava a la ciutat de Lleó i la seva província el valor de l'impost sobre articles comestibles.

CENTENARIO DEL OBSERVATORIO DEL EBRO

Fecha de emisión: 5 de Noviembre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 1,90 euros.
 Tirada: 1 millón.

L'Observatori, ubicat a Roquetes (Tarragona), fou fundat per la Companyia de Jesús el 1904, amb la idea d'estudiar la interacció entre els fenòmens físics que es produeixen al sistema Sol-Terra.

Amb motiu de la commemoració del seu centenari, l'Observatori de l'Ebre té planificades diverses activitats públiques: organització de simposis internacionals, edició i presentació d'un llibre sobre la història de l'Observatori i d'un conte infantil, un cicle de conferències, una exposició itinerant, la presentació d'un segell commemoratiu i l'organització d'una exposició filatèlica sobre temes científics.

NATURALEZA

Fecha de emisión: 21 de Octubre 2004.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 y 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,27; 0,52 y 0,77 euros.
 Tirada: 1 millón.

Tres segells de correus es van emetre el 21 d'octubre sota el nom de *Naturaleza*.

El segell de 0,27 euros representa una vista aèria de les illes Cíes (Vigo). Situades a l'entrada de la ria de Vigo, formen part del Parc Nacional Marítim Terrestre de les illes atlàntiques de Galícia.

El segell de 0,52 euros, representa una vista del Parc Natural del Delta de l'Ebre, l'hàbitat més extens de Catalunya i un dels més importants del Mediterrani occidental.

El segell de 0,77 euros representa una vista del Parc Nacional de la Caldera de Taburiente (illa de La Palma). Amb una superfície de 4.690 hectàrees, el parc ocupa la meitat nord de l'illa de La Palma, a les illes Canàries.

* ESTUDI
 * REPORTATGE
 * FOTO INDUSTRIAL
 * GRAFISME

ULLDECONA
 Major, 60
 Tel. 977 72 00 57

GASTRONOMIA

SUPREMA DE SALMÓ A LA SALSA DE TARONJA I ESPAGHETTIS DE VERDURES

per Vicent Guimerà Sales

INGREDIENTS: (Per a 4 persones)

- Salmó (4 talls)
- Suc de taronja (1 unitat)
- Xalota (1 unitat)
- 50 gr. mantega
- 1 xorret vi blanc
- 1 Llimona
- 1 Pastanaga
- 1 Carbassa
- 1 Nap
- Sal
- Julivert

Elaboració:

Marcarem el salmó amb un poc de mantega. Afegirem el vi blanc i el suc de llimona i taronja, com si es cogués tot al vapor.

Les verdures les tallarem a bastonets i les courem al vapor i que queden al dente. Per acabar li afegirem un poc de julivert tallat molt petit per decorar.

Utensilis:

Paella (tefal), vaporera, caso.

Tipus de cocció:

Coure al vapor, potxar, saltejar.

Racó poètic

PLANY RESIGNAT

"Plena de seny donau-me una crosta pel vostre pa qui'm leve l'amargor: de tot mengar m'a pres gran desamor, sino d'aquell qui molt 'amor me costa" (Ausias March, vol. II, 41-44; ed. A. Pagés, 1912)

D'aquell pa blanc que pasta vostra vida, per què, Lina, llescar-me'n no voleu? Retorno a casa amb l'ànima entristida, quan amb tanta reserva vós mostreu. Bé feu en aparèixer reservada, car no meresc conèixer vostre cor: sofreixo amb pena fonda i resignada, perquè, si amiga em sou, encara ignor. Famejo l'aliment de vostre esperit, i, tancada, donar-me'l no voleu; abscons el pensament en vostre pit, no puc saber-lo, si no el reveleu.

Oh tardes de l'autumne llangoroses, fidel espill del propi sentiment! cauen les fulles grogues i ploroses quan orquèstica pluja fa un creixent. Verd degotís d'astral melancolia, cap cosa no pot fer-me companyia, enmig de molts em sento solitari, que corre el pensament vers la faç pia que cel podria ser-me i és calvari. Mal feu en obstinar-vos reservada, car no meresc la solitud del cor; sofreixo amb pena fonda i resignada i en vós pensant, el dia neix i mor.

MIQUEL QUEROL
 Barcelona, novembre 1937

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA